

PUSIAU LAUKINIS

Sally Green

PUSIAU
LAUKINIS

Iš anglų kalbos vertė Ina Rosenaitė

baltos lankos

Skiriu Indžiui

Turiny

PIRMA DALIS: RAUDONA	13
nauja diena	15
laukimas	22
mudu su analiza	33
temsta	41
nelaukiu	46
juk tu gyvas, taip?	52
nesbitas	60
kieranas su partneriu	66
paskutinis žvilgsnis	79
ANTRA DALIS: DOVANOS	83
van dal	85
amuletas	98
pasiūlymas	110

naktadūmiai	120
lietus	127
slovakija	133
pašnekesiai apie magiją	138
pasakau gabrieliui	143
mano sielos panaudojimas	154
pirmas smaigas	161
antras smaigas	166
trečias smaigas	169
TREČIA DALIS: KELYJE	173
virsti obama	175
barselona	180
mokytoja ir globėja	185
iša	191
pilotė	198
kelyje	210
žemėlapis	217
žodžio forma	227
KETVIRTA DALIS:	
BUNKERIO DIENORAŠČIAI	233
vėl pozityvus	235
kuriame planą	242

merkurės bunkeris	245
mes	258
rožinis vanduo	261
bučinys	262
užrakintas stalčius	265
analiza nekvėpuoja	270
stiprėjame	275
kasimas	281
ferbornas mano	288
randai	292
laidotuvės	297
braižome žemėlapius	299
neatsispiriame	302
drezdena, volfgangas ir markas	307
plyšys	317
PENKTA DALIS: KRAUJO UPĖS	323
<i>die rote kürbisflasche</i>	325
riešutai	343
markas	350
aljansas	363
kraujo upės	370
aprūpintoja	379
pirmasis puolimas	386

blondinė	394
pasivaikščiojimas	404
su aranu	406
juokas	409
susirinkimas	418
konoras	422
sulėtintas laikas	429
pamatau džesiką	435
raudona	438

Pajusi, kaip mano sunki dvasia atšaldo tau krūtinę
Ir lipa gerkle rauda.

„Sulaukėjęs iš skausmo“, Wilfred Owen

pirma dalis

raudona

nauja diena

sučirškia kryžiasnapis

atsiliepia kitas paukštis, ne kryžiasnapis

tada vėl čirškia kryžiasnapis

ir vėl

kryžiasnapis...

velnias, jau rytas

buvau užmigęs

jau rytas, labai ankstyvas

velnias, velnias, velnias

reikia prabusti

reikia prabusti

negaliu patikėti, kad buvau užmi...

chchchchchchhhchchchcchhhhhchchchhch
cchchchhhchchchhchchchcchchhcchcchchc
hhchchchhcchchchchchchhchchchchhchc
hchchhchhhchchchchccchchchchhchchch
chhchchchhchchchchhchchchhchhchchchch

VELNIAS!

girdisi tas garsas. GIRDISI!

chchchchchchchhhchchchcchhhhhchchchhchc
chchchhhchchchhchchchcchchhcchcchchchh
chchchhcchchchchchhchchchchhchchchc
hhchhhchchchchccchchchchhchchchchhch
chhhchchchhchchchhchhchchchchchchch
chhhchhhchchccchchchhchchchhchchchc

jei jis toks garsus, o, velnias, vadinasi, arti kažkas su
mobiliuoju. labai arti. negaliu patikėti, kad užmigau,

kai iš paskos seka medžiokliai. ir ji. ta greitoji. vakar vakare ji buvo labai arti.

chchchchchchhhchchchcchhhhhchchchhchcchc
hchhhchchhchchchchcchchhcchcchchchhchchch

GALVOK! GALVOK!

chchchchchchhhchchchcchhhhhchchchhchcchc
hchhhchchhchchchchcchchhcchcchchchhchchch

tai mobilusis telefonas, tikrai mobilusis. tą garsą gir-
džiu galvoje, ne ausyse, dešinėje, viršuje, viduje, nepa-
liaujamai, tarsi elektros trukdžius, gryniausią šnypš-
timą, mobiliųjų šnypštimą, garsų, tokį garsų, kad jis
tikriausiai už trijų keturių metrų.

chchchchchchhhchchchcchhhhhchchchhchcchc
hchhhchchhchchchchchhchchchchhchhhchchc

gerai, pagalvokim, daugybė žmonių turi mobiliuo-
sius. jei tai būtų medžioklė, toji medžioklė, ir mane
matytų, dabar jau būčiau negyvas.

bet aš gyvas.

ji manęs nemato.

chchchchchchhhchchchcchhhhhchchchhchcchc
hchhhchchhchchchchchhchchchchhchhhchchc

šnypštimas negarsėja. ji nesiartina. bet ir netolsta.
ar mane kas nors slepia?
guliu ant šono, prispaudęs veidą prie žemės.
visiškai ramiai. nematau nieko, tik žemę. reikia tru-
putį pajudėti.
bet dar ne dabar. iš pradžių pagalvok.
pagulėk ramiai ir pamąstyk.

chchchchhchchchchhchchchhchchchchcchchchch
chhchchchchhchhchchchchccchchchchccchhhch
chhchchchchhchhchchchchccchchchchccchhhch

vėjo nesijaučia, saulės nėra, tik neryški šviesa. labai
anksti. saulė turbūt dar už kalno. žemė vėsi, bet sau-
sa, be rasos. kvėpia žeme ir pušimis ir... užuodžiu dar
vieną kvapą.
koks čia kvapas?
ir skonis burnoje?
blogas skonis.
ji kaip... o, ne –

net negalvok apie tai

negalvok apie tai
    negalvok apie tai
        negalvok apie tai
            galvok apie ką nors kito
Pagalvok, kur galėtum būti.

chchchchhhchchchhhhchchchchhchchchchch
chchchchhchchchhchchchchhchchchchhchchchh
chcchchchchhchchhchcgchchchhhchchchchch

Guli ant žemės, ankstyvą rytą, oras vėsus. Tau šalta.
Tau šalta, nes... tu nuogas. Nuogas, o nuo juosmens į
viršų dar ir šlapias. Pajudini kairės rankos pirštus, tik
vos vos, o jie lipnūs. Sulipę. Tarytum būtų pamirkyti į
saldžias sultis ir džiuūtų. Bet tai ne sultys...

negalvok apie tai negalvok apie tai negalvok apie tai
negalvok apie tai

PAGALVOK APIE KĄ NORS KITO!
PAGALVOK, KAIP TAU NEŽŪTI!

chchchchhhchchchhhhchchchchhchchchchch
chchchchhchchchhchchchchhchchchchhchchchh

Reikia eiti. Tau iš paskos seka medžiokliai. Toji grei-
toji buvo labai arti. Vakar vakare ji buvo labai arti.
Kas nutiko vakar vakare?

kas nutiko?

NE! NEGALVOK APIE TAI.

chchchchhchchhchchchcchchhchhchchchhhchc

PAGALVOK, KAIP IŠGYVENTI.

SUGALVOK, KĄ DARYTI.

Juk gali pažiūrėti, truputį pasukti galvą, kad pamatytum daugiau. Žemė prie veido nuklota pušų spygliais. Rudais pušų spygliais. Bet rudi jie ne šiaip. Tai išdžiūvusio kraujo spalva. Tavo kairioji ranka ištiesta. Ji ištepta krauju. Apdžiūvusiu rudumu. Tačiau plaštaka ne šiaip ištepta, ji storai aplipusi.

Raudonai.

chchchhhchchhchchchcchchhchhchchchhhchc

Juk gali susirasti upelį ir nusiprausti. Viską nusiprausti.

chchchhhchchhchchchcchchhchhchchchhhchc

Tau reikia eiti. Dingti iš čia, kad būtum saugus. Reikia keltis ir eiti. Bėgti iš čia.

chchchhhchchhchchchcchchhchhchchchhhchc

Tas mobilusis telefonas arti, bet vis taip pat. Labiau nepriartės.

Bet turi pažiūrėti. Įsitikinti.

Pasukti galvą į kitą pusę.

Tu gali tai padaryti.

Tai truputį primena rąstą. O, kad tai būtų rąstas, kad
tai būtų rąstas, kad tai būtų rąstas.

Tai ne rąstas... Tai juoda ir raudona. Juodi batai.
Juodos kelnės. Viena koja sulenkta, kita tiesi. Juoda
striukė. Jos veidas nusuktas.

Ji trumpais šviesiai rudais plaukais.
Nuo jų varva kraujas.
Ji guli ramiai, tarsi rąstas.
Dar šlapia.
Dar varva.
Bet jau nesmarkiai.
Tas mobilusis – jos.

chchchhhchchchhhchchchhhchchchchcchchchch
chhchchchchhchhchchchchccchchchchccchhhch
chhchchchchhchhchchchchccchchchchccchhhch
chchchchhhchchchhhchchchhhchchchchcchchchch

Pakėlęs galvą pamatai žaizdą, kur buvo jos gerklė,
žaizda plėštinė, kruvina ir gili, ir
raudona.

laukimas

Aš vėl Šveicarijoje, aukštai, nuošaliame slėnyje – ne tame, kur yra Merkurės namas, bet netoli, už pusdienio kelio pėsčiomis.

Esu čia jau kelias savaites, porą kartų buvau sugrįžęs į Merkurės slėnį. Pirmą kartą bandžiau atsekti savo žingsnius, ieškodamas upelio, kur pamečiau Ferborną, stebuklingą peilį, kurį pavogiau iš medžioklių. Kurį pavogė Rouzė. Upelį radau nesunkiai, nebuvo sudėtinga ir pastebėti ant žemės kraujo ir dar kažko geltono dėmės. Bet Ferborno neradau. Vaikščiojau palei upelį, aplink tas dėmes: žiūrinėjau krūmuose, po akmenimis. Jau darėsi juokinga – tik pagalvokit, kilnojavau akmenis! Po dviejų dienų teko prisiversti liautis ieškojus. Ėmiau abejoti, ar apskritai kada tą Ferborną turėjau; galvoti, gal jį nusinešė koks žvėris; svarstyti, ar nebus jis šiaip stebuklingai dingęs. Visa tai pradėjo erzinti. Ir nuo tada nebegrižau ieškoti.

Dabar laukiu čia, kitame slėnyje, oloje. Taip mudu susitarėme, mes su Gabrieliumi, taigi tai ir darau – laukiu Gabrieliaus. Vieną dieną jis mane čia atvedė ir oloje paslėpė savo skardinėlę su laiškais – tai jo tėvų meilės laišakai, jo vienintelis turtas. Dabar skardinėlė mano kuprinėje. O aš – čia. Ir bandau save įtikinti, kad bent jau turime planą. O tai yra gerai.

Tačiau anoks čia planas: „Jei viskas pasisuks į bloga, lauk oloje.“

O viskas ir pasisuko į bloga – ne tas žodis.

Apskritai nemaniau, kad mums to plano prireiks. Niekada negalvojau, kad man viskas bus taip blogai, neskaitant to, kad nežuvau. Bet aš gyvas. Man septyniolika, aš – pats tikriausias tris dovanas gavęs raganius. Bet nežinau, ar dar yra gyvų. Rouzė... Rouzė *tikrai* negyva. Tą tiksliai žinau: ją nušovė medžiokliai. Analiza miega kiečiausiu, į mirtį panašiu miegu ir yra Merkurės kalinė, žinau, kad tokios būklės jos ilgai palikti negalima, antraip tai, kas panašu į mirtį, taps pačia tikriausia mirtimi. O Gabrielius vis dar dingęs, nors praėjo jau daug laiko nuo tada, kai pagrobėme Ferborną, – keturios savaitės ir keturios dienos. Jei jis būtų gyvas, būtų čia, o jei medžiokliai jį sugavo, kankins ir...

Tačiau tai vienas iš tų dalykų, apie kuriuos neleidžiu sau galvoti. Kol laukiu, tai – viena mano taisyklių: negalvok apie blogybes, galvok apie tai, kas gerai. Bėda ta, kad daugiau neturiu ką veikti, tik sėdėti, laukti ir galvoti. Taigi kasdien

prisiverčiu permąstyti visas gerąsias mintis ir kaskart sau sakau, kad kai jas permąstysiu, sugrįš Gabrielius. Dar turiu sau pasakyti, kad tai vis dar įmanoma. Jis gali ateiti. Tiesiog reikia tikėtis.

Gerai, taigi, gerosios mintys, dar kartą...

Visų pirma reikia pastebėti tai, kas yra aplinkui. Gerų dalykų yra visur, ir aš juos pastebiu kiekvieną sušiktą gerą dieną.

Medžiai. Medžiai yra gerai. Dauguma – aukšti, gana tiesūs ir stori, bet yra ir nukritusių, apaugusių samanomis. Čia dauguma medžių su spygliais, o ne lapais, ir jų atspalvių labai daug – nuo beveik juodos iki salotinės, priklausomai nuo saulės šviesos ir spyglio senumo. Medžius čia pažįstu taip gerai, kad užsimerkęs matau juos visus, tačiau stenčiuosi dažnai neužsimerkti, nes atsimerkus į viską pozityviai žiūrėti paprasčiau.

Nuo medžių pereinu prie **dangaus**, jis irgi geras dalykas: dieną paprastai žydras, naktį – šviesiai juodas. Man patinka tokia dangaus spalva. Kartais jame yra **debesų**, ir kiek matau iš čia, jie dideli ir balti, pilkų pasitaiko retai, lietaus neatneša. Paprastai traukia į rytus. Vėjo čia nėra, jis niekada nepasiekia miško paklotės.

Kas toliau? O taip, **paukščiai**. Paukščiai yra pozityvūs, godūs ir triukšmingi – nuolat tarška arba lesa. Vieni lesa sėklas, kiti – vabzdžius. Aukštai virš miško skraido varnos, bet čia neužlekia, bent jau ne iki mano lygmens. Jos juodos. Labai juodos. Tarsi iškirptos iš juodo popieriaus lapo.

Dairausi erelio, bet nė vieno nepastebėjau, ir galvoju apie tėvą ir ar jis tikrai pasiversdavo ereliu ir sekiodavo paskui mane, bet visa tai, atrodo, buvo taip seniai...

Liaukis!

Galvoti apie tėvą čia nepriklauso. Apie jį galvodamas, turiu būti atsargus. Ir griežtas sau. Antraip pernelyg lengva imti galvoti blogai.

Taigi... sugrįžkim prie to, kas aplink mane. Kur baigiau? Pagalvoju apie medžius, dangų, debesis, paukščius. Ak, taip, pas mus esama **tylų**... daugybė tylų. Milžiniškų tylų. Tomis nakties tylomis galėtum visą Ramųjį vandenyną užpildyti. Aš dievinu tylas. Čia niekas nezvimbia, nėra elektrinių trukdžių. Nieko. Mano galva švari. Manau, kad turėčiau girdėti upę slėnio apačioje, bet negirdžiu; medžiai užgožia jos garsą.

Na, apie tylas jau pagalvoju, atėjo laikas **judėjimui**. Kol kas mačiau tokį judėjimą: elniukų prabėgo vienas kitas; jie tylūs, rudi, atsargoki ir baikštūs. Triušiai – pilkai rudi, tylūs. Yra pelėnų, pilkai rudų; ir švilpikų, pilkų ir tylių. Tada dar yra vorų, juodų ir tylių; musių, juodų ir tylių, kol nepriartėja, nes priartėjusios jos baisiai, siaubingai triukšmauja; vienas pasiklydęs drugelis, mėlynas kaip rugiagėlė, tylus; krintantys pušų kankorėžiai, rudi, netylūs, mat krisdami ant žemės, ištaria švelnų „bum“; krintantys pušų spygliai, rudi, sukelianys triukšmo tiek, kiek ir sniegas.

Taigi, visi tie drugeliai ir medžiai, ir visa kita yra gerai.

Pastebiu ir save. Aviu savo senuosius **batus**. Padai stori ir lankstūs, nes batai labai nunešioti. Ruda oda apsitrynusi,